

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 14.

8de april 1894.

20de aarg.

Kattepus og dens unger.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt bestemte redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Fjortende lekke.

Det ottende bud.

ABC-klassen: Det ottende bud.

Katekismus-klassen: Det ottende bud og Luthers forklaring.

Forklarings-klassen: Det ottende bud, Luthers forklaring, Ef. 4, 25: „Uflæg løgn og tal sandhed—“ og 1 Kor. 13, 5, 7: „Hjerlighed tænker ikke ondt, . . . den fordrager alt, tror alt, haaber alt, taalder alt.“

Vi k.

1. Hvad forbyder Gud os i det ottende bud? Vi skal ikke sige falsk vidnesbyrd mod vor næste.
2. Hvad er falsk vidnesbyrd? At tanke og tale om næsten, som kommer af et falsk, ufjærligt hjerte (1 Kor. 13, 5).
3. Sæt at man siger om næsten bare det, som sandt er? Det er dog falsk vidnesbyrd, naar det siges med ufjærligt sind.
4. Naar siges falsk vidnesbyrd for retten? Naar et vidne lyver (Nabot, Bbh. 41; Stefanus, Bbh. 101), og naar dommeren bømmer uretfærdig (Pilatus, Bbh. 93).
5. Naar siges falsk vidnesbyrd i det daglige liv? Naar vi falskeligt lyver paa andre, forraader, bagtaler eller berigter dem.
6. Hvem lyver paa næsten? Den, som af et falsk hjerte siger om ham det, som ikke er sandt (Ef. 4, 25; Fortsættelsens hustru, Bbh. 19; Jøerne, Bbh. 93).
7. Naar forraader vi næsten? Naar vi af et falsk hjerte røber det, som han vil have holdt hemmeligt (Dattila, Bbh. 29; Judas, Bbh. 90).
8. Hvad er det at bagtale næsten? Det er af et falsk hjerte at tale ondt om næsten bag hans ryg.
9. Til hvem skal du tale om din næstes synd? Til ham selv, at han maaske kunde vende sig fra den.
10. Naar berigter man næsten? Naar man af et falsk hjerte bringer andre til at tænke eller tale ondt om ham (Absalom, 2 Sam. 15, 3, 4).
11. Hvad godt befaler Gud os i det ottende bud? Vi skal undskyldte vor næste, mene og tale vel om ham og tage alt i den bedste mening.
12. Naar undskylder vi næsten? Naar vi ved at forsvare ham berrier ham for den skyld, man uden grund har lagt paa ham.
13. Hvad er det at tage alle ting i den bedste mening? Det er i hjerlighed at skjule næstens fejl og synder og om muligt udbyde al hans færd til hans fordel (1 Kor. 13, 5, 7; Jesu første ord paa korset, Bbh. 94).

Den, som er skjodesløs med sit arbejde, han bliver røverens broder.

Lessons for the Sunday School.

Fourteenth Lesson.

THE EIGHTH COMMANDMENT.

ABC Class: The Eighth Commandment.

Catechism Class: The Eighth Commandment and Luther's Explanation.

Explanation Class: The Eighth Commandment, Luther's Explanation, Eph. 4, 25: "Putting away lying, speak every man truth—," and 1 Cor. 13, 5, 7: "Charity thinketh no evil, . . . beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things."

INSTRUCTION.

1. What does God in this commandment forbid us? We must not bear false witness against our neighbor.
2. What is false witness? Everything that we, out of a false, unkind heart, think or say of our neighbor.—1 Cor. 13, 5.
3. What if we say of our neighbor only that which is true? Even that is false witness, if it is said in an unkind spirit.
4. When is this commandment sinned against in court? When a witness lies (Naboth,—B. H. 41. Stephen,—B. H. 101), and when the judge decides unjustly. Pilate,—B. H. 93.
5. When do we bear false witness in daily life? When we deceitfully belie, betray, slander, or raise injurious reports against our neighbor.
6. Who belieth his neighbor? He that, out of a false heart, says of him that which is not true.—Eph. 4, 25. Potiphars wife,—B. H. 19. The Jews,—B. H. 93.
7. When do we betray others? When we, out of false heart, tell that, which they would have kept secret. Delilah,—B. H. 29. Judas,—B. H. 90.
8. When do we slander our neighbor? When we, out of a false heart, speak evil of him behind his back.
9. To whom should we speak of our neighbors sins? To himself, that he might turn away from them.
10. When do we raise injurious reports against our neighbor? Whenever we, out of a false heart, cause others to think or speak evil of him. Absalom,—2 Sam. 15, 3, 4.
11. What good does God here bid us do? We must apologize for our neighbor, speak well of him, and put the most charitable construction on all his actions.
12. When do we apologize for our neighbor? When we defend him against unjust charges.
13. When do we put the most charitable construction on all his actions? When we cover his sins and faults with the mantle of love and, if possible, explain all his conduct in his favor.—1 Cor. 13, 5, 7. The first saying of Jesus on the cross,—B. H. 94.

Hør, min søn, paa din faders tilrettevisning og forlad ikke din moders lov! Thi en yndig frans er de til dit hoved og kjæder til din hals.

Kun en natsummerfugl og dog en frelsende engel.

(En amerikansk jernbanehistorie. Efter Fv.)

Er De denne lille natsummerfugl, som jeg har ophængt i den forgyldte ramme der? Se engang nøje paa den, den har frelst mig og over tre hundrede andre fra den visse død." Det var paa jernbanelinjen mellem Chicago og New York, hvor vi havde et ophold, fordi et ekstratog skulde forbi os. Jeg var traadt hen til maskinisten, som sad paa lokomotivet; jeg bød ham en cigar, og han indbød mig til at træde nærmere, og da var det, jeg fik den lille sommerfugl at se. „Hvorledes kunde dette lille dyr redde saa mange menneskers liv?" spurgte jeg forundret. „I Guds haand er det lille ofte stort og kan bruges i hans tjeneste; vi har tid nok, inden toget kommer, har De lyst til at høre, saa skal jeg fortælle, hvordan det gik til?" Jeg satte mig ind i kuben, og lokomotivføreren begyndte sin fortælling:

„Det er ikke stort over et aar siden; jeg førte dette tog og havde just dette lokomotiv for. Min fyrbøder var Jim Walker, han er en god fyr; det er ham, som staar der over ved telegrafstangen, men han er meget overtroist og tror paa drømme og varser. Jeg har altid let af ham, men nu spotter jeg ham ikke mere. Vi forlod M. henimod kl. 1 om natten og skulde henimod kl. 6 løbe ind i S. Det var en frygtelig nat; regnen og stormen havde raslet hele aftenen, og de tiltog med hver minut i heftighed. Da vi stod ved maskinrummet, rykkede maskinen i alle sine sammensætninger. Jeg smurte mit lokomotiv med olie med største omhyggelighed og saa efter, om alt var i orden. Jim lyfste for mig. Stormen rasede og regnen styrmed i strømme.

„Det bliver en slem kjørsel, Frank", sagde Jim, „jeg vilde ønske, at vi var helstændede i S." „Er Gud med os, gaar det nok", sagde jeg, „du skal ikke være ængstelig."

„Jeg kan ikke gjøre for det", svarte Jim, „jeg føler mig saa underlig tilmode; jeg føler, at der forestaar os en ulukke; det er, som om der er bly i mine lemmer." „Vi kan ikke andet end at befale os Gud i vold", sagde jeg.

„Paa bore iltog maa man ganste forlade sig paa jernbaneogterens paapaselighed; vi kjører saa hurtigt, at vi ofte ikke ser et signal, før vi er lige foran det. Vi sløi forbi signallys. Derpaa kjørte vi over en raslende jernbro og gennem sletter og dale. Toget løb 50 mil i timen. Det var meget mørkt, men vor elektriske lanterne foran paa lokomotivet kastede dog et lyst skin foran sig. Paa den første station, hvor vi tog ind vand, overbejste jeg mig om, at alt var i orden; Jim undersøgte lanternen og lukkede den omhyggelig igjen. Togføreren gav tegn til afgang, og nu rullede vi afsted igjen. Stormen blev stærkere, og regnen faldt i store strømme. Man kunde ikke se en haandsbred frem for sig, der laa som en graa Taagemur foran maskinen. Bludselig saa jeg gennem regnen og dunkten lige foran os stikkelsen af en meget stor kvinde, indhyllet i en sort kaabe, som slagrede hid og did for vinden. Hendes kjæmpearmer vinkede til mig to, tre gange, saa var hun forsvunden. Jeg saa forskædet paa Jim, som havde staaet bøjet over ilden og intet set. „Hvad er der i veien, Frank, du ser ud, som om du har set et spøgelse." Jeg var ude af stand til at sige noget, den skrækelige stikkelse fyldte mig med rædsel.

„Vi nærmede os nu til denbjergløst, hvor en bro paa ca. 20 meters længde fører over en dyb strøm, ved Rock Creek, som De jo nok ved. Jeg var kommen i en underlig nervøs ængstelse, og just som vi bøjede omkring omdreiningen til Rock Creek, som neppe ligger to minutters afstand fra broen, udfaldte Jim et forskædeligt skrig. Han stod skjælvende fra top til taa med vidt opspilede øjne og pegede skjælvende ud i mørke. Jeg saa i samme retning og for nu selv sammen af skræk, der var den spøgelseagtige kvinde igjen! Flere gange saa jeg hende tydelig i lysrammen ved lokomotivets forende. Snart uden bevægelse, men snart som i en hvirvelende dans, vinkende til os. Frank", sagde Jim stønnende, „hør for Guds skyld ikke over broen, før du ved, om den er sikker." „Inden jeg fik tid til at overveie sagen, stod toget allerede stille, jeg havde uden at tænke derpaa aabnet ventilen og havde saaledes stanset toget. Vi var saa tæt foran broen, at vi kunde høre vandets brusen. Jeg sprang ned af lokomotivet og mødte togføreren, som ær-

Færlige urmagere.

Kattepusen min.

gerlig raabte: 'Hvad er der iveien, hvorfor stanser De toget?' Jeg var en del stamfuld i øjeblikket; spørgsel var forsbunden, og man saa neppe et par skridt frem i mørket. Jeg ved ikke, hvordan det gik til, men Jim og jeg saa en stor stikkelse, som vinkede. 'J er forrøppte', raabte togsføreren, men da vi nu er foran broen, kan vi se, om der er noget i veien med den.' Vi tog vore lygter og gik fremad; men neppe var vi komne en snes skridt frem, før vi stansede forskædede. Der foran vore fødder laa afgrunden sort og gabende. Foraarsstormen havde drevet sneen ned fra bjergene; broen var skyllet bort.

„Bludselig gab togsføreren et skrig fra sig; thi just lige over afgrunden kom den spørgselagtige stikkelse atter tilsynne. Nogle af de reisende var komne til; vi fortalte dem om den vidunderlige redning ved stikkelsen, som endnu vinkede mod os over afgrunden. En af de reisende vendte sig om mod lanternen, jeg fulgte hans eksempel, og han viste mig nu inde i lanternen en lille mørk, sprelende plet. Det er et underligt spørgsmål, sagde han smilende; som De ser, er det en natfærmer eller en natfommerfugl, som har forbildet sig derind, og som nu ængstelig slagrer hid og did for at komme ud.“

„Ja, saaledes var det. Den lille sommerfugl, som De her ser, reddede os alle fra den visse død. Dens skygge, som lige foran reflektoren blev tusende gange forstørret, forekom os med sine slagrende vinger som en hjempekinde. Gud være lovet, fordi den gjorde det og fyldte Jim og mig med rædsel. Der var ingen af os, som tænkte paa at spotte denne rædsel. Tværtimod. Vi takkede alle Gud for den sælfomme redningsengel, han havde sendt os.“

Jim kom nu løbende. 'Itoget løb ind og en time senere hjørte vi i det klare morgensolskin over Rock Creeks nye jernbanebro.

Den lille pige i Alaska.

En engelsk tidende læser vi efterfølgende sande beretning om en liden indianerpige i Alaska. Hendes pleie var i høi grad forsømt, derfor var hun meget elendig. Haaret var uredt, ansigt og hænder var altid snausede, og hendes bomuldsklædning

var pjaltet og uren. En dag kom den lille pige ind i en missionsstole og blev modtaget med venlighed af læreren, som just var kommen dertil for at være til velgjørelse for saadanne smaaftakere. Det varede ikke længe, inden indianerne overgav barnet til missionæren, som tog det med til sit eget hjem. I løbet af seks maaneder lærte barnet at tale engelsk, at læse i det nye testamente, at skrive og sy og at forrette mange nyttige huslige syer. Hun blev flittig, renselig, høflig, venlig og lykkelig.

Da hun havde været en tid i missionærens hus, fik hun en meget stor lyst til at faa en dukke, kun en liden, simpel dukke, som man kan kjøbe for 10 cents. Hun sparede derfor sine smaaftillinger sammen. En dag plukkede hun en mængde hindbær, disse solgte hun for 10 cents. Samme dag var der et missionsmøde i skolen. Hun hørte om, at Jesus havde ofret sig og var bleven fattig for vor skyld. Derved kom hun til at ønske, at hun kunde vise sin taknemmelighed mod den frelser, som havde gjort saa meget for hende. Om aftenen gik hun derfor med sine 10 cents til missionæren og sagde: „Vil du dele denne og give Jesus den ene halvdal og mig den anden.“ Hun var villig til at vente med at kjøbe en dukke, forat Jesus kunde faa det halve af hendes penge. Hvor mange af eder, kjære, unge venner, er villige til for Herrens skyld at bringe et offer, som denne lille indianerpige gjorde?

Denne haand slog mig aldrig.

Vi hørte fornylig følgende meget rørende, lille hændelse. En liden gut var død. Hans livløse legeme var lagt ud i et lidet mørkt værelse, hvor det skulde forblive indtil begravelsen.

Hans dybt nedbøiede mor og hans sørgende lille søster gik ind for at se den kjære afdødes søde og milde ansigt; thi endog saa efter døden var dette skjønt. Idet de stod og saa paa det en gang saa ynede og elskede barn, forlangte den lille pige at tage hans haand.

Moderen syntes først ikke om det, men da barnet gjentagende forlangte det og syntes meget ængstelig for at faa lov dertil,

faa gab moderen efter og tog den kolde, blodløse haand og lagde den i den grædende lille søsters haand.

Det kjære barn saa paa den et øieblik, idet hun kjærtegnede den paa det sømmeste, og idet hun derefter saa op til sin mor og jennem kjærlighedens taarer, sagde hun: „Mor, denne lille haand slog mig aldrig!“

Hvad kunde være mere rørende og elskeligt?

Unge læser, har du altid været saa mild og venlig mod dine brødre og søstre, at de, hvis du døde, kunde sige en saa god erindring om dig? Kunde en bror eller søster tage din haand, om den var kold i døden, og sige: „Denne haand slog mig aldrig?“

Hvilken lindring i vor sorg, naar vi skulle stilles fra venner, at være i stand til at huske ord og handlinger af venlighed og kjærlighed. Hvor tung maa ikke sorgen være, og hvor bitte maa ikke angerens taarer være for det ubenlige barn, som staar ved en elsket broders eller søsters, faders eller moders grav, mod hvem det har vist uvenlighed?

Lad os altid erindre, at hvad et menneske faar, det skal han og høste. (Eft. „Ev.“)

Saaet for os.

In smertelig operation blev nylig foretaget paa hospitalet i Kjøbenhavn, N. Y. En liden 5 aar gammel gut var bleven forbrændt ved at falde i en ild, som han og andre gutter havde antændt af nogle tørre blade. Der gik ild i hans klæder, og førend den kunde blive slukket, blev hans bryst og arme meget forbrændte. Han blev bragt paa hospitalet og kom under dygtige lægers behandling. Men saarene vilde ikke læges, idet ingen ny hud voksede paa de brændte steder. Han led meget. Tilslidst sendte lægerne bud til hans forældre, at det eneste haab om at redde barnets liv var, at huden af et andet menneske blev lagt paa brandsaarene, noget der kaldes for Skingrafting i Lægekunsten.

Forældrene haabede at finde nogen, som for god betaling vilde lade lægen tage nok hud af sig til at dække barnets saar. Men ingen fandtes. Endelig tilbød barnets 17 aar gamle søster sig. Hun var villig til at udholde den smertelige operation, naar det

kunde redde hendes broders liv. Frimodig gik hun til hospitalet, hvor lægen tog huden af hendes lemmer, som derpaa blev indsvøbt i bandager, og hun blev sendt hjem. Huden blev derpaa lagt paa den lille broders saar, og det ventes, at han vil kunne leve.

Der er ingen tvil om, at denne søster elskede sin bror; hun undergik en stor lidelse, at han kunde leve, og han vil have grund til at takke hende derfor. Mon han vil paaskjønne denne kjærlighed?

Saaledes lider vi af syndens brandsaar; vi faldt i ilden. Men Kristus er saaret for vore overtrædelser, knust for vore misgjæringer; straffen blev lagt paa ham, at vi skulde nyde fred, og vi har saaet lægedom ved hans saar. Han frelste os. Paaskjønner vi nu denne kjærlighed?

Lægger du selv noget til?

Hunden fortæller følgende historie: „I en landsbyffskole spurgte læreren: Børn, hvem har stabt eder? Alle svarte: Den kjære Gud. Men en liden gut holdt fremdeles fingeren i beiret. Hvad vil du mere? spurgte læreren. Og barnet svarte: Ja, Gud har nok stabt mig, men kun saa i tor, det andet, tilføiede han stolt og triumferende, det andet har jeg selv lagt til.“

Som dette barn bærer mangfoldige mennesker sig ad i sin frelses sag: De lægger selv noget til, mere eller mindre ganske vist, men lige haabløst.

Saa længe du ikke vil tage naaden som en virkelig og fuldkommen naade, der udelukker hver skygge af egen fortjeneste, bliver du ikke taget til naade, men vil komme til at svare tusende til tusende der, hvor du ikke kan svare et. Hold dog op med at forsøge det umulige: at lægge noget til det, som i forveien er helt.

Du skal endda faa lov til at lægge noget til; thi „syndernes forladelse“ kommer kun istand ved at du lægger „synderne“ til — men heller ikke mere — og Gud „forladelsen“ — og heller ikke mindre.

Guddommelige naade, at du for Jesu blods skyld har villet lade dig nøie med det eneste, som vi syndere kunne møde frem med: vore synder!

Korsset i fjeldet.

”For en del aar siden,” fortæller en reisende, „gik jeg med nogle venner over Alperne for fra Bignerol at komme til Briancon. I den lille by Finistrelle forsynede vi os med førere, muldyr m. m. og begav os trods den fremstredne aarstid afsted. Man advarede os, men vi vilde ikke høre derpaa; dog snart forstod vi, at advarslerne ikke havde været ubegrundede. Ved siden af os saa vi dybe afgrunde, og under os hørte vi larmen af brusende bælte, medens stormen hylede i trætoppene og fyldte os med angst.

Jo højere vi kom, desto vanskeligere blev veien; regnen blandede sig med sne, som faldt saa tæt, at der ikke længere var spor af nogen sti at se, og selv var vi aldeles hvide af sne.

Sneen blev tættere og tættere; vi kunde ikke længere se mere end et par skridt frem for os; ingen sti var at opdage. Vore veivisere blev en stund staaende og samtale med hinanden og maatte tilfidsit tilstaa, at de ikke længere kunde finde frem; fortsatte uveiret længe paa denne maade, var vi fortabte. Vi besluttede imidlertid at gaa langsomt videre. Dause gik vi ved hinandens side med angst og mismod i hjertet.

Faren voksede for hvert øieblik, hvert skridt kunde bringe døden. Dybt alvor greb os alle, idet vi vandrede saaledes med døden for øinene; vi bebrejdede os selv, at vi i egenfindighed seloforskyldt havde bragt os i saadan fare; vi burde have ventet og taget en anden vei. Nogle vendte sig i bøn til ham, der kunde frelse dem af denne fare eller være deres liv i døden.

Da udbryder pludselig en af førerne glad og overrasket.

„Korsset! Korsset Her er korsset! — Vi er reddede!” Den anden fører sluttede sig til hans fryderaa. Og vi var virkelig reddede; vi vidste, hvor vi var. Man finder nemlig ofte i Alperne paa toppen af en klippe eller ved randen af en afgrund et trækors, hvis bestemmelse dels er at opfordre til andagt og dels at tjene de reisende som veiviser. Et saadant kors var det, som vore førere havde faaet øie paa, og nu vidste de, hvor vi befandt os; al fare var over, og vi naaede se-

nere lykkelig frem til maalet for vor vandring.”

* * *

Stives der noget andet redbningsmiddel paa veien til evigheden end Jesu kors? Ingen anden end Jesus, den korsfæstede, kan udslette vore synder, som stænger veien til himmelen for os. Derfor tro paa den herre Jesus, ret dine øine mod hans kors; da og blot da skal du blive salig.

Den høflige gut.

”Hil De have min plads, herre? Jeg vil heller staa,” sagde en liden gut, der sad i en luftet stol en dag, som kirken var ganske fuld af folk, til en ældre herre, som stod i en aaben gang udenfor.

„Mange tak, mit barn,” sagde herren og smilte taknemmelig til den lille fyr, „det vil jeg gjerne, og saa kan du sidde paa mit fang, om du vil.”

Da gudstjenesten var forbi, spurgte den gamle herre gutten om, hvad han hed og tilføjede: „Hvorfor opgav du saa god en plads?”

„Fordi mor har lært mig, at jeg aldrig maa sidde ned, naar der er nogen ældre person nær mig, som er nødt til at staa.”

Denne gut havde en god moder, og denne moder havde en god søn.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 12.

Hadeland.